

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ РУМПИ-РУМП НА КИНО

chitanka.info

Най-хубаво е да отидеш на кино в неделя сутрин точно в десет часа. Всички знаем, че тогава се прожектират много, много интересни филми — за вълка и зайчето, за котарака в чизми, за тримата братя и златната ябълка, за снежната царкиня, за тримата глупаци и приятелите на Гошо слона.

Филмите са толкова хубави, че децата по време на прожекцията ахкат учудени и весело ръкопляскат, а старите добри столове скърцат като мачти на кораб, заплавал в развълнувано море. Да не забравим и най-важното — в неделя сутрин си купуваш един билет, а гледаш с него четири, пет, а понякога и шест филма. Наистина — детското киноутро е хубаво нещо!

Научи за това и слончето Румпи-румп — същото слонче, което живее в зоологическата градина. Когато живееш на такова шумно и оживено място, винаги можеш да научиш всичко.

Румпи-румп правеше своята сутрешна баня в басейна и си пееше: "Фър-бър-плим! Плим-фър-бъррр!". Не защото му беше студено във водата, а защото песничката му бе такава. Едно момченце, облечено в бяла ризка и дълги сини панталони, изтича покрай него и извика:

— А, Румпи-румп, какво правиш тук? Не си ли на детско киноутро?

— Киноутро?... Какво е това? — избоботи Румпи-румп и се почеса с хобота по ухото.

— Ами, как да ти кажа... Влизаш в една голяма, много голяма стая, в която има безброй столове. Сядаш на един от тях, после лампите угасват и пред очите ти светва един огромен прозорец, през който виждаш чудни приказки... Львове, жирафи, маймунки скачат, пеят и говорят... Само че те не са истински, а нарисувани...

— Как се влиза в тая стая? — попита малко недоверчиво Румпи-румп.

— С билет. Ако искаш — ела с мен. Аз съм вече голям и мога да купя билет и за теб.

Румпи-румп се замисли. Това беше наистина нещо интересно. Едно е да гледаш по цял ден живи маймунки, жирафи и папагали, а да ги видиш нарисувани е съвсем друго.

— Идвам — каза решително Румпи-румп и бавно излезе от водата. Сви хобота си на кравай, огледа се и с тромави стъпки тръгна

след момченцето. И както си вървеше, си пееше:

*Рампи-тампи,
туто-руто —
идвам с теб
в неделен ден.
Аз ще видя
киноутро,
утрото
ще види мен.*

Когато стигнаха до входа на киното, Румпи-румпи видя един голям плакат, шарен като папагалска опашка, и много деца, строени в редица, които подаваха билетите си на една висока и важна леля.

— Ей сега ще взема билети и аз — рече момченцето, изтича донякъде и след минута се върна с два билета в ръка. — Този е за мен. Този е за теб — усмихна се момченцето и му подаде бялата хартийка. Румпи-румпи я разгледа внимателно. Да, това беше истински билет — нов и неизмачкан, с големи червени цифри и неоткъсната контрола.

Момченцето се нареди в редицката и Румпи-румпи радостно го последва.

Навела глава, лелята късаше контролите и говореше:

— Първи ред, шесто място. Шести ред, първо място. Седми ред, трето място. Трети ред, седмо място.

Румпи-румпи подаде своя билет. И тъкмо се готвеше да пристъпи напред, леличката вдигна глава и извика ядосано:

— А, какво е това?... Хобот? Да, хобот!... Какви са тези слонски шеги, моля ви се!

— Аз съм Румпи-румпи. Дойдох на кино — отговори вежливо слончето.

— Какво! На кино?... Че ти, ако седнеш на стола, моментално ще го счупиш! Не може!

— Но аз имам билет... Пък мога да постоя и прав... — едва не заплака Румпи-румпи.

— Румпи-румпи е добро слонче! Пусни го, леличко! — извика отвътре момченцето с дългите сини панталонки, но беше вече късно.

Лелята хвана дръжката на вратата, погледна наоколо и извика:

— Има ли още деца с билети? Няма. Затварям!

— И превъртя два пъти ключа.

Румпи-румпи се огледа смаян. Беше останал навън, на широкия площад, където бързаха коли и звъняха трамваи, под големия плакат, шарен като папагалска опашка... Румпи-румпи поклати глава и тръгна бавно по обратния път към дома, към кръглия басейн, в който бълбукаше прохладна и чиста вода.

И приказката щеше да свърши дотук, ако един ден не се случи още нещо.

Румпи-румпи си лежеше в басейна, изсипваше на гърба си хладни струи вода и си тананикаше познатата песничка: „Фър-бър-плим! Плим-фър-бъррр!“, когато по алеята се зададе онази висока и важна леля.

— Същата, която не ме пусна на детското киноутро! — изненадано си каза Румпи-румпи.

Лелята вървеше бавно и стискаше в ръката си билет — нали и в зоологическата градина без билет не може да се влезе.

— Хей, лелко, помниш ли ме? — обади се слончето и потопа хобота си във водата.

Лелята се обърна, но не успя да отвърне. Някакво странно „фър-бър-плим“ се дочу и една хладна струя вода я обля от главата до петите.

— Кой! Кой направи това? — изпищя лелята.

— Аз — отвърна слончето.

Най-после лелята съзря Румпи-румпи и тропна с крак.

— Ти ли? Как смееш! Аз имам билет!

— И аз имах — засмя се Румпи-румпи и легна отново в кръглия басейн, където водата беше толкова прохладна и бистра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.